

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 21193/2024
16.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Миљуш, председника већа, Јасмине Стаменковић, Татјане Ђурица, Татјане Матковић Стефановић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из .., ББ из ... и ВВ из ..., које све заступа пуномоћник Миланко Вранић, адвокат у ..., против тужених Република Србија, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење Нови Сад и Јавно Водопривредно предузеће „Воде Војводине“ Нови Сад, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3231/23 од 06.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 16.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене Републике Србије изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3231/23 од 06.06.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене Републике Србије изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 3231/23 од 06.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 182/23 од 11.10.2023. године, у ставу првом изреке, утврђено је да су тужиоци, као правни следбеници покојног ГГ, по основу одржаја, сувласници свако са уделом од по 1/3 на непокретностима описаним у ЛН ... к.о. ... и то парц. број .../... земљиште под зградом објектом од 120 м², парц. број .../... земљиште под зградом објектом од 10 м², парц. број .../... земљиште под зградом објектом од 68 м², парц. број .../... земљиште уз зграду објекат од 500 м², парц. број .../... њива 4. класе од 193 м² (парц. број .../... укупне површине од 891 м²), заједно са једном породичном стамбеном зградом објекат број 1 и две помоћне зграде објекти број 2 и 3 који су објекти сви подигнути на овој парцели у улици ... број ..., што су тужени дужни признати и тужиоцима издати ваљану табуларну исправу ради уписа сувласништва и корисништва тужилаца са уделима од по 1/3 свих ових непокретности, што ако не учине тужиоци ће се укњижити на основу ове пресуде, те су обавезани тужени да тужиоцима на име накнаде трошкова

поступка исплате износ од 307.100,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 3231/23 од 06.06.2024. године, одбијене су као неосноване жалбе тужених и потврђена је првостепена пресуда. Одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена Република Србија је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права, позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 - др. закон) да би се дозволило изузетно одлучивање о ревизији.

Правноснажном пресудом, утврђено је да су тужиоци сувласници са уделом од по 1/3 на непокретностима ближе описаним у изреци првостепене пресуде. На основу утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су закључили да тужиоци основано у овом поступку траже судску заштиту јер је то једини поступак у коме могу да исходују заштиту свог права и да уподобе правно и фактичко стање, јер је неспорно да се предметна непокретност налази у њиховом фактичком и несметаном притежању још од периода пре осамдесетих година до данас, док је основ по коме је уписана државна својина у корист Републике Србије и право коришћења у корист ЈВП „Војводина Воде“ изостао, услед чега тужилачка страна није ни могла да се жали или тражи исправку, нити да води управни поступак или касније управни спор. Из наведених разлога нижестепени судови су применом одредбе члана 72. став 3. Закона о основама својинскоправних односа усвојили тужбени захтев.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин одлучивања, Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Нису од значаја за дозвољеност ревизије ревизијски разлози којима се оспорава правилност примене материјалног права, у ситуацији када ревидент не истиче друге разлоге за изузетну дозвољеност ревизије, као што су потреба за новим тумачењем права, за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Погрешна примена материјалног права која се према наводима ревизије огледа у непримењивању одредби Закона о јавној својини не представља разлог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, имајући у виду дате разлоге нижестепених судова на којима су засновали своју одлуку.

У складу са наведеним, Врховни суд је применом члана 404. став 2. одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом чл. 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба је поднета дана 15.04.2019. године. Означена вредност предмета спора износи 200.000,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Одредбом члана 33. став 2. истог закона прописано је да ако се тужбени захтев не односи на новчани износ, меродавна је вредност предмета спора коју је тужилац означио у тужби.

Како у конкретном случају означена вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази законом прописани цензус од 40.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Из наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је у ставу другом изреке Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Татјана Миљуш, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић